

ARBEIDSRECHTBANK VAN BRUSSEL

VONNIS

31^e Kamer – openbare zitting van 16-09-2012

8530/11

Aud. nr. 11/3/08/100

O.C.M.W.

eindvonnis

Rep. nr. 12017629

INZAKE :

De heer

verblijvend te 1980 ZEMST, welke voor huidige procedure keuze van woonplaats doet bij zijn raadsman, Meester Dirk DE GROOT, Jules Besmestraat, 124 te 1081 KOEKELBERG,

eisende partij, die ter zitting in persoon aanwezig is en wordt bijgestaan door Meester Dirk DE GROOT, advocaat;

TEGEN :

HET OPENBAAR CENTRUM VOOR MAATSCHAPPELIJK WELZIJN
(O.C.M.W.) van ZEMST,

gevestigd te 1980 ZEMST, Hoogstraat, 69,
verwerende partij, ter zitting vertegenwoordigd door Mevrouw Marina MATHEI,
juriste, in het bezit van een schriftelijke volmacht;

Gelet op :

- de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken;
- de wet van 10 oktober 1967 houdende het Gerechtelijk Wetboek ;

I. PROCEDURE

Het proceduredossier bevat :

- het gedinginleidend verzoekschrift neergelegd dd 6 juli 2011
- de regelmatige oproeping der partijen dd 19 juli 2011
- de aanvraag voor vaststelling artikel 803 G.W. dd 2 oktober 2011
- de oproeping van partijen op grond van artikel 803 G.W. dd 26 oktober 2011
- de conclusies van eiser dd. 9 december 2011
- de conclusies van verweerder dd 29 juli 2011
- de pleitnota van eiser neergelegd ter zitting van 15 december 2011
- Het verzoekschrift tot heropening der debatten op grond van artikel 748 dd. 26 januari 2012
- Het tussenvonnis van 23 februari 2012
- De aanvullende besluiten van verwerende partij neergelegd ter griffie op 21 maart 2012
- De besluiten van eiser dd. 23 april 2012
- De besluiten van verwerende partij neergelegd ter griffie op 26 april 2012
- De bundels van partijen

De partijen werden gehoord. De heer Michiel DHAENE, substituut van de Arbeidsauditeur heeft een mondeling advies uitgebracht, waarop eisende partij repliceerde en waarna de zaak in beraad werd genomen.

II. IN RECHTE

1. standpunt van eiser

Eiser stelt dat hij in de onmogelijkheid is terug te keren naar zijn land wegens het ontbreken van reisdocumenten. Eiser houdt vol Somaliër te zijn en bewijst aan de hand van stukken zijn verwantschap met een zekere XXXXXXXXXX, hij zou zijn biologische vader zijn die de Somalische nationaliteit heeft.

De vader van eiser werd in de omgeving van Kisumu geboren en behoorde tot de Bayuni, zodat dient aanvaard te worden dat eiser ook uit die omgeving afkomstig is. Eiser heeft steeds voortgehouden dat hij van Bayuni afkomstig was.

Gelet op deze gegevens deed eiser een derde asielaanvraag die nog niet afgelopen is.

Eiser bevindt zich in een geval van overmacht, daar de vluchtelingenorganisatie van de Verenigde Naties de terugkeer naar Zuid-Somalië sterk heeft afgeraden.

Zijn verblijf in het land is niet illegaal in de zin van artikel 57 § 2 van de OCMW-wet, nu ook de IOM hem geen terugkeer kan aanbieden en hij dus feitelijk onverwijderbaar is.

2. standpunt van verweerder

Verweerder stelt dat eiser illegaal op het grondgebied verbleef, minstens tot op de datum van zijn derde asielaanvraag.

Eiser heeft geen recht op maatschappelijke dienstverlening, behalve op dringende medische hulp, aangezien zijn twee eerste asielprocedures definitief afgesloten worden en hij het grondgebied diende te verlaten.

Op grond van zijn derde asielaanvraag, kan eiser, na overdracht van zijn dossier aan het CGVS, opnieuw opvang vragen.

Verweerder stelt dat eiser niet aantoonde dat hij in de onmogelijkheid verkeert om terug te keren naar zijn land van afkomst.

Eiser bewijst geenszins dat er een juridische of feitelijke familieband bestaat met [REDACTED] en dus dat hij in Zuid-Somalië woonde.

Verweerder betwijfelt dat eiser de persoon is die hij beweert te zijn.

Tot slot bewijst eiser zijn staat van behoefte niet.

3. standpunt van de rechtbank

Artikel 23 van de Grondwet stipuleert :

Ieder heeft het recht een menswaardig leven te leiden.

Daarom waarborgen de wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel, rekening houdend met de overeenkomstige plichten, de economische, sociale en culturele rechten, waarvan ze de voorwaarden voor de uitoefening bepalen.

Die rechten omvatten inzonderheid :

1° het recht op arbeid en op de vrije keuze van beroepsarbeid in het raam van een algemeen werkgelegenheidsbeleid dat onder meer gericht is op het waarborgen van een zo hoog en stabiel mogelijk werkgelegenheidspeil, het

recht op billijke arbeidsvoorwaarden en een billijke beloning, alsmede het recht op informatie, overleg en collectief onderhandelen;

2° het recht op sociale zekerheid, bescherming van de gezondheid en sociale, geneeskundige en juridische bijstand;

3° het recht op een behoorlijke huisvesting;

4° het recht op de bescherming van een gezond leefmilieu;

5° het recht op culturele en maatschappelijke omvorming.

Artikel 1 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de OCMW's bepaalt dat :

"Elke persoon heeft recht op maatschappelijke dienstverlening. Deze heeft tot doel eenieder in de mogelijkheid te stellen een leven te leiden dat beantwoordt aan de menselijke waardigheid".

De OCMW's moeten die dienstverlening verzekeren.

Artikel 57 § 1 & 2 van de wet van 8 juli 1976 bepaalt :

Onverminderd het bepaalde in artikel 57 ter heeft het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn tot taak aan personen en gezinnen die dienstverlening te verzekeren waartoe de gemeenschap gehouden is.

Het verzekert niet alleen lenigende of curatieve doch ook preventieve hulp. (het bevordert de maatschappelijke participatie van de gebruikers).

Deze dienstverlening kan van materiële, sociale, geneeskundige, sociaal-geneeskundige of psychologische aard zijn.

In afwijking van de andere bepalingen van deze wet, is de taak van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn beperkt tot :

1° het verlenen van dringende medische hulp, wanneer het gaat om een vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft;

2° het vaststellen van de staat van behoefte van de ouders hun onderhoudsplicht niet nakomen of niet in staat zijn die na te komen, wanneer het gaat om een vreemdeling jonger dan 18 jaar die met zijn ouders illegaal in het Rijk verblijft.

(in het geval bedoeld in 2°, wordt de maatschappelijke hulp beperkt tot de materiële hulp die onontbeerlijk is voor de ontwikkeling van het kind en wordt uitsluitend verstrekt in een federaal opvangcentrum overeenkomstig de voorwaarden en nadere regels bepaald door de Koning. De aanwezigheid in het opvangcentrum van de ouders of van de personen die het ouderlijk gezag over het kind daadwerkelijk uitoefenen, wordt gewaarborgd.)

Het principe is dus dat de vreemdeling die illegaal in België verblijft, enkel recht heeft op dringende medische hulp.

De juiste draagwijdte van het artikel 57 § 2 van de wet van 8 juli 1976 en in het bijzonder van de staat van illegaliteit waarnaar het verwijst, dient beoordeeld te worden in functie van zijn ratio legis.

De wetgever heeft willen vermijden dat vreemdelingen, ondanks een uitwijzingsbevel, niet zouden vertrekken. (Cass. 7 juni 2004, JTT 2004, 482)

Hieruit volgt dat artikel 57 § 2 niet van toepassing is voor de vreemdelingen die het Belgisch grondgebied niet kunnen verlaten, om redenen buiten hun wil.

Daar het om een uitzondering gaat op het principe van de toekenning van dringende medische hulp, is het van strikte interpretatie. Zodus, enkel een absolute onmogelijkheid het land te verlaten kan in aanmerking worden genomen om vast te stellen dat de vreemdeling zich niet in een illegale toestand bevindt in de zin van artikel 57 § 2 van de wet van 8 juli 1976, en bijgevolg hem toegang geven tot het recht op sociale dienstverlening op grond van de artikelen 1 en 57, § 1 van de wet van 8 juli 1976.

Er wordt algemeen aanvaard dat die absolute onmogelijkheid het grondgebied te verlaten resulteert uit administratieve redenen die totaal los zijn van de wil van de vreemdeling. (Cass. 8 februari 2000, JTT, 2001, p 92) of nog uit specifieke wettelijke bepalingen die de verwijdering verbieden (Cass. 7 juni 2004, JTT 2004, p 482), doch ook om medische redenen (*Arbeidshof arrest n° 80/99 van 30 juni 1999*).

Meer in het bijzonder wat de onmogelijkheid betreft om administratieve redenen, is zij het gevolg van de beperking van artikel 57 § 2 die enkel "de vreemdelingen treft die weigeren in te gaan op het bevel het grondgebied te verlaten, maar niet deze die om redenen los van hun wil, verhindert zijn om naar hun land terug te keren" en dat ten aanzien van deze laatste, het OCMW "gehouden is hen maatschappelijke dienstverlening toe te kennen tot zij de mogelijkheid hebben het grondgebied te verlaten" (Cass. 18 december 2000, JTT 2001 p 92).

In casu is eiser in de onmogelijkheid om terug te keren naar zijn land.

Eiser bevindt zich dus niet in een situatie van illegaal verblijf in de zin van artikel 57 § 2 van de wet van 18 juli 1976, en kan derhalve aanspraak maken op sociale hulp op grond van de artikelen 1 en 57 § 1 van de wet van 8 juli 1976.

Eiser beschikt niet over reisdocumenten enerzijds en anderzijds werd niet aanvaard dat hij van Somalische afkomst was.

Eiser heeft nochtans al het mogelijke gedaan om te bewijzen dat hij van Somalische afkomst is. Zijn vader werd geboren in de omgeving van Kismayo en behoorde tot de Bayuni. Eiser heeft steeds voorggehouden dat hij tot de Bayuni behoorde en in de streek van Kismayo leefde.

Daar een terugkeer naar Somalië niet kan, bevindt eiser zich in een toestand van overmacht.

Wat de behoefte van eiser betreft, meent de Rechtbank dat eiser afhangt van de goedheid van een landbouwer, die hem onderdak heeft verleend en hem eten geeft in ruil voor arbeid.

Het kan natuurlijk niet dat eiser moet afhangen van de hulp van een derde, terwijl hij recht heeft op maatschappelijke dienstverlening van het OCMW.

Een beperking tot uitspraak wordt gedaan over zijn nieuwe asielaanvraag is niet opportuun, aangezien zo aanvaard wordt dat hij van Somalische nationaliteit is, de terugkeer naar Somalië niet mogelijk is.

OM DEZE REDENEN

DE RECHTBANK

Rechtsdoend op tegenspraak en in eerste aanleg.

Geboord het andersluidend mondeling advies van de heer Michiel DHAENE, Substituut-Arbeidsauditeur.

Verklaart de vordering ontvankelijk en gegrond.

Vernietigt de beslissing van het OCMW van Zemst dd 28 maart 2011.

Zegt voor recht dat eiser gerechtigd is op maatschappelijke dienstverlening in de vorm van financiële steunverlening ten bedrage van het leefloon voor alleenstaande vanaf 15 maart 2011.

Veroordeelt verwerende partij tot de kosten van het geding begroot in hoofde van eiser op 120,25 € rechtsplegingsvergoeding.

Aldus gevonnist door de 31^e kamer van de Arbeidsrechtbank van Brussel waar zitting hielden :

Mevrouw Marie-Elise MAUROY, ondervoorzitter

Mijnheer Jean DE RUYVER, rechter in sociale zaken, werkgever

Mijnheer Rudi DE COSTER, rechter in sociale zaken, werknemer

En uitgesproken ter openbare zitting van / 6-09-2012
waar aanwezig waren

Mevrouw Marie-Elise MAUROY, ondervoorzitter
bijgestaan in de uitspraak door Mevrouw Ingrid VAN BRIEN, Griffier.

De Griffier,

De Reclters in Sociale Zaken,

de Ondervoorzitter,

I. VAN BRIEN

J. DE RUYVER - R. DE COSTER

M.E. MAUROY